

Yvonne och Lennart är stödfamilj ”Vi gör det för Julia och Livia”

Vill du
bli kontakt-
familj?

Se sidan 15

– Det är självklart att man hjälper till om man kan, säger Yvonne och Lennart Arvidsson. De har öppnat sina dörrar – och armar – för Julia och Livia, som förlorade sin pappa Peter. Helgerna hos paret ger barnens mamma Marie äntligen chansen att slappna av.

AV HANS P A KARLSSON FOTO PATRIK BERGENSTAV & PRIVAT

Lennarts barndomshem ligger vid kanten av en brant kulle, nedanför en trollskog av höga granar. Åt andra hållet sträcker sig gårdar och vida åkrar så långt ögat når. Nu bor familjen Arvidsson här och de har gott om plats när deras kontaktbarn kommer.

Som kontaktfamilj tar de emot ett eller flera barn, en helg i månaden, för att barnen såväl som deras föräldrar, ska få avlastning. Tanken är att underlätta en pressad situation innan den urartar, att ge lite hjälp i tid innan

det kanske går för långt och sedan kräver mycket mer hjälp.

– **KONTAKTFAMILJER ÄR** ett bra stöd för andra familjer och vi ville hjälpa till. Det är självklart att man gör något om man kan. Det är allt från att ett barn bor här en planerad helg till att någon behöver hjälp akut, säger Lennart.

Yvonne och Lennart Arvidsson träffades för trettio år sedan på Henriksberg, ett dans-

hak högst upp på Stigberget i Göteborg med utsikt över hela Göta älv. De dansade, eller försökte röra sig till musiken, enligt Lennart, och gifte sig några år senare, samma år som de fick besked att de var ofrivilligt barnlösa.

– Vi bestämde att vi får göra på ett annat sätt. I september 1988 lämnade vi in en ansökan om adoption från Colombia och det tog fem år innan Rickard kom. Det tog så lång tid eftersom Colombia bytte regering under tiden och då drogs alla ansökningar in så vi fick börja om igen, berättar Yvonne.

Det var lång väntan, men andra gången de sökte gick det fortare. Efter två år kom Cecilia. Yvonne och Lennart hade varit kontaktfamilj åt några bekantas barn tidigare, men när de egna barnen kom ville de ägna sig åt dem helt och hållet. Därför visste de vad det innebar när de fick en ny förfrågan några år senare.

– Behovet är stort och några vänner som är kontaktfamilj frågade om vi inte kunde ta emot något barn. I så fall ville vi att Rickard och Cecilia skulle vara med på banan och efter lite överläggningar så började vi igen, säger Yvonne.

Hos familjen Arvidsson har människor alltid varit välkomna.

– Det här är inget främmande för oss för vi har gjort det länge. Vi har öppet hus och det känns inte konstigt. Vi har inställningen att inget är jobbigt hos oss, även om vi är fjorton personer vid bordet till middag så är det okej. Det är inga bekymmer, konstaterar Yvonne.

UNDER ÅREN har barn i olika åldrar kommit och gått. I början tyckte Rickard och Cecilia att det kändes lite konstigt, de var själva barn då, men nu är det roligt även för dem och de är vuxna nog att ta eget ansvar för att aktivera kontaktbarnen när Yvonne och Lennart är upptagna med annat.

I december 2007 träffade de Marie Forsberg och hennes tvillingar, Julia och Livia, första gången. Då kände inte Yvonne och Lennart till Maries historia, men de förstod att hon hade haft det jobbigt en längre tid. I flera år hade hon stått på tå för att hjälpa

FLICKORNA sover i Cecilias rum den helg som de bor i huset. Man undrar vad de tisslar och satslar om på nätterna.

VÄND ▶

FAMILJEN ARVIDSSON har varit ett ovärderligt stöd för Marie, Julia och Livia Forsberg efter år av påfrestningar när pappa Peter Grengman var sjuk och gick bort. Marie är väldigt tacksam för det Yvonne och Lennart gör.

Marie Forsberg

Född: 48 år, född i Trollhättan.

Yrke: Internationell ICC coach och hälsoterapeut.

Bor: Lägenhet, Göteborg.

Familj: Julia och Livia, 9 år, Daniel, 20 år.

Fritid: Orientalisk dans, gymmet, familjen.

Drömmer om: Att skriva en rolig bok om livet.

Talang: Att ha roligt.

Lennart

Yvonne

Marie

Rickard

Livia

Cecilia

Julia

Yvonne & Lennart Arvidsson

Född: 51 år, född i Göteborg /53 år, född i Kungsbacka.

Yrke: Y: Barnskötare. L: Renhållningsarbetare.

Bor: Villa i Mölndal.

Barn: Rickard, 18 år, Cecilia, 15 år.

Fritid: Y: Gym, hemmet, pynta. L: Bordtennis.

Drömmer om: Y: Ett hälsosamt liv. L: Resa till Thailand.

Talang: Y: Laga mat. L: Bollkänsla, huslig.

YVONNE Arvidsson busar med Julia och Livia i trädgården. Flickorna trivdes i huset redan första dagen. Marie är lätt att umgås med, det är inga krusiduller, säger hon.

FORTS ▶ andra människor trots att hon själv var drabbad.

– När jag träffade min man Peter kände jag att jag kunde svara ja på alla frågor. Han var min bästa kompis, han var tryggheten som storebror, min stora kärlek och vi hade så roligt tillsammans, berättar Marie.

Peter var före detta bodybuildare och Marie delade hans intresse för träning och kost. Livet gick på högvarv. De startade en firma och bestämde sig tidigt för att inte skaffa fler barn. Peter hade två barn sedan tidigare, Marie hade en son och livet fungerade bra. Det var då första smällen kom.

1999 BÖRJADE PETER få ont i huvudet. Han gick på olika undersökningar och i mars 2000 fick de beskedet att han hade en hjärntumör.

– Då förändrades allt. Jag kommer så väl ihåg när läkaren sa det här, det var som att allt bara frös. Allt blev förstört. Jag blev jättearg och ville ha en ny undersökning. Peter blev mest apatisk, säger Marie.

Det tog ett tag innan de förstod vad som

”Det är roligt att ha en extrafamilj”

hänt. Under tiden började Marie må väldigt illa, hon kräktes och trodde att det berodde på all oro.

– Men då fick vi veta att jag var gravid. Mitt i detta kaos med mörker och död så blev det liv och glädje. Då pratade vi framtid igen. Men plötsligt fick vi ett nytt besked. Peter hade även blodcancer. Då rasade vi igen.

Det var tvära kast, upp och ner och sedan upp igen.

– Efter ett par veckor gick vi till barnmorskan och då hittade hon två hjärtan. Vi fick veta att vi väntade tvillingar. Det blev dubbel lycka. Peters spontana kommentar var att vi

måste skaffa en större bil för att få plats med familjen.

Men läkarna gav bara Peter sex månader att leva. Marie förstod att han inte skulle få uppleva sina flickor och hon gick omkring med en ständig stress och oro. Det påverkade sannolikt graviditeten.

– Flickorna föddes fem veckor för tidigt. Jag är övertygad om att det berodde på min stress. Det var så mycket runt omkring oss. Barnen behövde ammas varannan timme och samtidigt gjorde jag allt jag kunde för Peter. Varje dag jag vaknade och han låg där bredvid och andades var en gåva.

DE SEX MÅNADER som Peter fick av läkarna blev fem år. Han återhämtade sig, men sjukdomen kom tillbaka, inte bara en gång utan två gånger. In i det sista trodde Peter att han skulle klara sig, men i maj 2005 gick det inte att kämpa emot längre.

– Jag tror det var en kombination av flera saker som gjorde att han överlevde så länge. Givetvis den vård han fick, men också hans egen vilja att kämpa. Sommaren 2003 var helt fantastisk. Vi var en hel familj som tog en dag i taget. Vi gjorde det vi kände för, åkte på utflykter, hade picknick på vardagsrumsgolvet och levde för dagen, minns Marie.

Året efter begravningen blev om möjligt ännu tuffare. Marie kände att det var så många människor omkring henne som mådde dåligt av det som hänt och som behövde stöd. Hon var tvungen att ligga på topp hela tiden, det var ständigt nästa sak och nästa.

– Min sorg kom på kvällarna, men samtidigt slog jag ifrån mig det för jag var tvungen att orka.

Det var då någon frågade om hon inte ville försöka med en kontaktfamilj.

– Jag kände först att jag inte kunde göra det. Det hade varit så många förändringar i barnens liv och om jag skulle lämna bort dem så skulle det kännas som att jag svek dem. Det tog lång tid innan jag bestämde mig för att prova. Jag hade ju inte den avlastning som två föräldrar har med barn och dessutom var de tvilningar, säger hon.

OM MARIE FICK ÖNSKA

så skulle kontaktfamiljen vara en hel familj med lite större barn som bodde på landet. Socialsekreteraren menade att det kunde bli svårt. Förmodligen skulle det bli en familj i stan. Men redan nästa dag ringde hon till Marie och sa att det fanns en familj för henne, precis som hon ville ha det.

En vecka senare satt Marie, Julia och Livia i familjen Arvidssons kök och fikade. Normalt har man en inskolningsperiod i sitt kontakthem, men Julia och Livia trivdes omedelbart.

– De kom i december 2007 och vi bakade pepparkakor och de tyckte allt var jättespännande. Först skulle de bara sova över en natt, men sen stannade de hela helgen och sov en natt till. Det gick väldigt lätt. Alla våra bekanta är förtjusta i flickorna som givetvis följer med om vi ska åka någonstans. Vi ska ju vara en vanlig familj som gör vanliga saker. Vi åker till Liseberg, cyklar, badar, lagar mat och ibland gör vi inget alls, säger Yvonne.

HON OCH LENNART FÅR påminna sig om att uppdraget med kontaktbarn plötsligt kan ta slut en dag. De måste ha kontroll över hur mycket energi och känslor de investerar.

– Det är svårt med känslor för vi måste ju ha lite distans också. Självklart tycker vi mycket om flickorna, men i slutändan är det ett åtagande vi gör, förklarar Yvonne.

De planerar ofta en helg i månaden ett halvår i taget och en lite längre period på sommaren. Då tillbringar de mycket tid vid husvagnen i Stråvalla på västkusten. Marie var lite orolig för hur flickorna skulle ta det, men blev förvånad över hur lätt det gick.

– De känner sig privilegierade. Kontaktfamiljen är ju till för dem. För mig är det fantastiskt att inte behöva ha någon anledning till att vara barnledig. Nu har vi rätt till en helg i månaden och jag kan bara vara. Jag har inget dåligt samvete för det. Vi har sagt att det ska fortsätta tills de är 35 år, säger Marie och skrattar.

Hon och flickorna är öppna med att de har kontaktfamilj.

– Det är roligt att ha en extrafamilj. Vi pratar om det i skolan och då säger kompisarna att de också vill ha det, säger Julia och Livia.

Med Yvannes och Lennarts hjälp har Marie kunnat ömsa skinn. Hon är en helt ny människa i dag. Sorgen och smärtan har hon förvandlat till något positivt genom att utbilda sig till Internationellt certifierad ICC-coach för att hjälpa andra att nå sina mål i livet.

Yvonne tycker att fler familjer skulle kunna öppna sina hem för andras barn.

– När jag säger till människor att jag har kontaktbarn så säger de att man borde verkligen göra en insats och då svarar jag: Just det! ■

”Kompisarna vill också ha en extrafamilj”

Så blir du kontaktfamilj

■ **Kontaktfamiljer** är en frivillig form av stöd som föräldrar kan ansöka om. En kontaktfamilj tar emot ett barn i sitt hem och sin vardag en eller ett par gånger i månaden. Syftet är att avlasta en förälder såväl som barnet. Alla former av kontaktfamilj kan förekomma, ibland ett äldre par, ibland med jämnåriga barn. Behoven och önskemålen varierar och matchas. Ekonomisk ersättning utgår.

Källa: www.kontaktfamilj.goteborg.se/

HOS FAMILJEN ARVIDSSON gör de många saker tillsammans. De planerar för en helg i månaden och för en längre period på sommaren.